

Arrest

nr. 52 281 van 30 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger te zijn, geboren op 10 juni 1962 in het Armeense dorp Majakovski, waar u ook uw domicilie had. In 1983 huwde u officieel met K. S. in het dorp Majakovski.

Uw problemen begonnen toen u op vraag van uw vroegere leerkracht fysica, V. S., besloot vertrouwenspersoon te zijn bij de burgemeestersverkiezingen in mei 2009 in de Armeense hoofdstad Jerevan. Uw broer, B. M., die voorzitter was van de kiescommissie in het district Raikon, raadde u dit af. Maar aangezien u zich slechts 10 dagen diende te engageren, stemde u uiteindelijk toch in. Gedurende

10 dagen werd u lid van de HHSh en op de dag van de verkiezingen moest u erop toezien dat er geen extra documenten in de stembus werden gestoken. Toen dit op een gegeven moment toch gebeurde, stapte u naar uw broer, die een klacht opmaakte. Op dat moment werd u naar buiten geroepen, waar u de twee mannen zag die de extra documenten in de stembus gestoken hadden. Ze waarschuwden u dat u niets mocht ondernemen, zoniet zou het slecht aflopen. U was bang en vertelde uw broer wat er gebeurd was. Hij zei echter dat de klacht reeds ingediend was en er verder niets meer gedaan kon worden. Hij raadde u aan te vluchten. Daarom ging u niet naar huis, maar naar uw schoonvader, waar u de nacht doorbracht. 's Avonds belde uw vrouw u op met de boodschap dat er mensen naar u komen vragen waren. Uit haar beschrijving kon u afleiden dat het waarschijnlijk de twee mannen waren die de verkiezingsfraude gepleegd hadden. U vroeg uw vrouw de kinderen weg te sturen en zelf naar het huis van haar vader te komen. De volgende dag kwam zij daar aan. Nadat u voldoende geld had bijeenkregen, kocht u een vliegtuigticket naar Moskou.

U verliet Armenië uiteindelijk op 7 of 8 juni 2009. Vanuit Jerevan nam u het vliegtuig naar Moskou, waar u logeerde in het huis van uw schoonzus. Na een vijftal dagen reisde u verder naar Oekraïne, eerst met de auto en vervolgens met de trein. Na uw aankomst in Oekraïne werd u ziek. Gedurende een paar dagen verbleef u in de bungalow van een Armeense man, Hakob genaamd, waarna u opgenomen werd in een privé-polikliniek in Genovsk. U verliet Oekraïne begin oktober 2009. In de laadruimte van een vrachtwagen reisde u naar België, dat u op 5 oktober 2009 bereikte. Nog diezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Armenië problemen kende omwille van uw functie als vertrouwenspersoon in het kader van de burgemeestersverkiezingen van 2009 in de hoofdstad Jerevan. U was er getuige van fraude gepleegd door 2 leden van de kiescommissie van de partij Hanrapetakan en werd door deze fraudeurs onder druk gezet om geen actie te ondernemen.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u bedrieglijke verklaringen afgelegd hebt aangaande uw reisroute en uw reisdocumenten. Aangaande uw reisroute verklaarde u namelijk dat u Armenië verlaten had op 7 of 8 juni 2009 (CGVS, p. 11), waarna u ongeveer een week in Moskou verbleef (CGVS, p. 11) alvorens u doorreisde naar Oekraïne (CGVS, p. 11). In Oekraïne zou u slechts een tweetal maanden verbleven hebben (CGVS, p. 11), ook al verklaarde u pas in oktober 2009 met een vrachtwagen naar België te zijn gereisd (CGVS, p. 12-13). U zou in België aangekomen zijn op 5 oktober 2009 (CGVS, p. 13) en op diezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Uit de aanvraag tot medische regularisatie, die door uw advocaat bovendien werd ingediend op 29 juni 2009, of met andere woorden op het moment dat u zich volgens uw verklaringen in Oekraïne bevond (CGVS, p. 11), blijkt niet enkel dat u zich reeds in juni 2009 in België bevond, maar tevens dat u niet per vrachtwagen maar met het vliegtuig naar België bent gereisd. De aanvraag 9ter bevat immers een kopie van uw paspoort, waarvan u nochtans verklaarde dat het in een Oekraïens privé-ziekenhuis was achtergebleven omdat u er nog schulden had (CGVS, p. 9), waaruit blijkt dat u België via de Brusselse nationale luchthaven bent binnengekomen. Uit diezelfde kopie blijkt eveneens dat uw paspoort een Schengenvisum bevatte, niettegenstaande u stelde dat er geen visum in uw paspoort zat (CGVS, p. 9). Daar komt nog bij dat uw asielaanvraag als laattijdig moet worden beschouwd aangezien u zich al sinds juni 2009 op Belgisch grondgebied bevond en u pas op 5 oktober 2009 een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten. Uw laattijdige asielaanvraag ondermijnt op zich reeds de ernst van uw beweerde vrees voor vervolging. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient.

Verder hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk vertrouwenspersoon was voor de HHSh tijdens de burgemeestersverkiezingen van 2009 in Jerevan, aangezien uw kennis aangaande deze verkiezingen opvallend beperkt was. U verklaarde namelijk verkeerdelijk dat de burgemeester rechtstreeks verkozen werd (CGVS, p. 6). U stelde eveneens verkeerdelijk dat er naar aanleiding van de burgemeestersverkiezingen geen zetels in de gemeenteraad verdeeld werden (CGVS, p. 8). Verder had u geen idee hoeveel de kiesdrempel bedroeg (CGVS, p. 6). U verklaarde ook verkeerdelijk dat een stem geldig was als er een stempel op de stembrief stond waarna de kiezer de stembrief enkel moest invullen en vervolgens in de stembus moest steken (CGVS, p. 7). U vermeldde aanvankelijk dat alle partijen samen waren in een kartel met Hanrapetakan en enkel de HHSh de oppositie vormde (CGVS, p. 6). Even later zei u dan weer dat de verkiezingen tussen de HHSh en Hanrapetakan gingen en alle andere partijen een kartel vormden met de HHSh (CGVS, p. 7). Daar komt nog bij dat u niet eens wist in welk kiesbureau u als vertrouwenspersoon optrad (CGVS, p. 7).

U kon de Belgische asielinstanties ook geen enkel tastbaar bewijs kon voorleggen aangaande de problemen die u verklaarde gekend te hebben. Zo verklaarde u dat u geen lidkaart van de HHSh

had, maar dat u wel een papiertje gekregen had dat u het recht gaf de verkiezingen bij te wonen. U stelde aanvankelijk dat u dit papiertje bij uw vertrek uit uw land bij uw broer had achtergelaten. Toen u vervolgens gevraagd werd of u het document alsnog kon bekomen, beweerde u opeens dat u niet zeker wist of uw broer het document nog wel had (CGVS, p. 10). Dergelijke verklaringen zijn echter weinig overtuigend.

Wat betreft de klacht die u tegen de vastgestelde fraude zou ingediend hebben, is het bovendien niet aannemelijk te noemen dat u in het geheel niet wist wat er verder mee gebeurd is (CGVS, p. 15, 17).

Zelfs indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, *quod non*, kan er op gewezen worden dat u geen enkele stap hebt ondernomen om hulp of bescherming in uw eigen land te zoeken, maar onmiddellijk besloten heeft om uw land te verlaten. Zo liet u na klacht in te dienen bij de politie (CGVS, p. 15) of bij een mensenrechtenorganisatie (CGVS, p. 16). Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag bijgevolg verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, rijbewijs, twee medische attesten uit Armenië, en een medisch attest opgesteld in België) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte en rijbewijs bevatten enkel informatie met betrekking tot uw identiteit die hier niet in twijfel getrokken wordt. De twee medische attesten uit Armenië en het medisch attest opgesteld in België bevatten slechts informatie aangaande uw gezondheidstoestand en kunnen uw beweerde vervolgingsfeiten niet staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Betreffende de inhoud van de motieven van de bestreden beslissing voert verzoeker aan dat hij zijn eerdere visumaanvraag en regularisatieaanvraag verzweeg omwille van de immense angst om terug te moeten keren naar Armenië. Het grieft hem dat hij niet de mogelijkheid kreeg één en ander toe te lichten. Hij voert voorts aan dat hij onmiddellijk werd gehospitaliseerd bij aankomst, zodat hij niet eerder een asielaanvraag kon doen. Naar aanleiding van een geschil omtrent de kosten van deze medische hulp tussen het AZ Sint Niklaas, het OCMW en verzoeker dreigde verzoeker zonder medische zorgen te vallen. Daarop trok hij naar familie in Frankrijk, hij keerde pas terug naar België eens zijn medische situatie gestabiliseerd was en vroeg bij terugkeer meteen asiel aan.

Verzoeker herhaalt dat hij nooit politiek geëngageerd was en slechts een tiental dagen vertrouwenspersoon is geweest zodat hij een gebrekkige kennis heeft aangaande de verkiezingen. Bovendien worden hem ten onrechte woorden in de mond gelegd, daar hij zich nooit heeft uitgesproken over de kiesmethode. Verzoeker besluit dat het indienen van een klacht in Armenië geen daadwerkelijke bescherming zou kunnen bieden.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de

lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Verzoeker legt geen begin van bewijs neer ter staving van zijn vluchtmotieven. Evenmin geeft hij aan ernstige en aanhoudende pogingen te hebben ondernomen alsnog enige stavingstukken te bekomen. Dit gegeven vormt een negatieve indicatie met betrekking tot verzoekers geloofwaardigheid. De bestreden beslissing is gesteund op de wezenlijke bevindingen van de commissaris-generaal dat verzoeker bedrieglijke verklaringen aflegde aangaande zijn reisroute en reisdocumenten. Verzoeker diende reeds op 29 juni 2009 een aanvraag in tot machtiging van verblijf gebaseerd op artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Hij bleek wel degelijk in het bezit van een paspoort en visum en maakte allerminst gewag van het voorhanden zijn van enige vrees voor vervolging (stuk 18, landeninformatie). Zijn asielaanvraag diende hij daarentegen pas in op 5 oktober 2009, hetgeen niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van een gegronde vrees.

Verzoeker betoogt dat hij zijn eerdere visumaanvraag en regularisatieaanvraag verzweeg omwille van de immense angst om terug te moeten keren naar Armenië. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker niet enkel deze zaken verzweeg maar bovendien tot tweemaal toe een volstrekt vals relaas verzond betreffende zijn documenten, zijn reisroute en de datum van binnenkomst (vragenlijst van 30 oktober 2009 en gehoorverslag van 28 juni 2010, 11-13). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoeker voldoet geenszins aan deze plicht. Nu blijkt dat hij op legale wijze en met behulp van een visum het Armeens grondgebied verliet, en zodoende de Armeense douane passeerde kan aan zijn voorgehouden vrees voor vervolging vanwege de Armeense autoriteiten geen enkel geloof worden gehecht, de ontstentenis van een pertinent bewijsstuk mede in acht genomen.

In het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep volstaan deze vaststellingen om de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas vast te stellen en om het beroep ongegrond te verklaren.

2.2.3. Verzoeker vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De bewijslast ligt daarvoor evenwel bij hem (RvS 3 september 2008, nr. 185.993) en er dient vastgesteld dat hij niet aangeeft op welke wijze artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden zou zijn, noch geeft hij aan waarom hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4. De ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas mede in acht genomen, ontwaart de Raad geen elementen die nopen tot de toekenning van de kwestieuze status.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER